

der endog efter Forslagsstillernes Mening slet ikke kunne føre til et virkeligt Forsvar for vort Land, og jeg mener da, at det er for dyrt betalt at give 30 Millioner derfor. Naar jeg dernæst ser hen til Beskaffenheden af dette Lovforslag, som det blev vedtaget ved 2den Behandling, saa er der deri efter min Overbevisning et Normalbudget for 10 Aar eller endog saa derover for denne Del af vor Statshusholdning. Det er ikke i den Grad, som Regjeringens Lovforslag var det, et Normalbudget, thi dette var et saadant, som vi kjendte det fra Rigsraadets Tid, medens Lovforslaget, som det nu er vedtaget, dog lægger et særdeles svært Tryk paa Bevillingsmyndigheden i det enkelte Aar. Jeg har tidligere tilladt mig at nævne, og jeg skal fremdeles gjøre det, at vi her have Erfaringer for, at der ved en Lov har været givet Udsigt til Fuldførelsen af visse Arbejder, hvortil Bidragene skulde leveres i en Aarrække, og Resultatet har været, at Folkethinget har været trykket af dette Tilfagn i en Lov saaledes, at det ikke paa Finantsloven i noget af det bestemte Antal Aar har kunnet komme til andet Resultat, end netop det, som Normalbudgettet paa dette Punkt havde bestemt. Naar nu Flertallet hylder den Sætning, at Folkethinget gennem Finantsloven skal øve en særlig Indflydelse paa vor Statsstyrkelse, saa spørger jeg Dem, hvorfor ville De da undergrave det paa dette Punkt ved et Lovforslag som det, der her foreligger, hvorved De nedtrykker de aarlige Finantslove til at være uden Betydning med Hensyn til den store Sum, som her er foreslaaet. Dette er efter min Mening en stor Selvomdsigelse. Jeg vil ikke negte, at der ogsaa er noget ganske Betydende i denne § 2; men da dette er det stærkeste Punkt, der er ved hele Sagen, navnlig det, der binder Flertallet sammen, saa er det en Selvsølge, at jeg aldrig kan være med til at stemme det ud af Lovforslaget, fordi jeg frygter for, at dette Flertal ellers kunde dele sig og efter sine Sympathier kunde drages hen til forskjellige Sider, Nogle til Noget, som var meget dyrere end det, som her foreligger. Det forekommer mig, at dette Lovforslag er et Slags Monstrum af et Lovforslag, og jeg kan derfor med saa meget større No af de her anførte Grunde stemme mod dets videre Fremme. Man kunde maasse sige: Du kunde jo dog give din Stemme til at lade det gaa til Landstinget; men jeg har en Frygt for, at der skal kunne komme et Dieblit, hvor Svagbed kunde oversfalde en Del af Medlemmenre, hvad vi have set for kort Tid siden i et andet lignende Tilfælde. (Berg: Hvad var det for et Tilfælde?) Det var, dengang de gik ind paa den saakaldte Overenskomst, som maasse kan erindres fra forrige Aar, og hvoraf Resultatet blev, at de fik et Pantserfisk, som nogle sagde, at de ikke vilde have. Det var dette, jeg sigtede til, og jeg tror derfor, at det er i høi Grad betænkeligt at stemme for Sagens videre Fremme. De

hørte jo endog saa, at et æret Medlem (Thomsen), der var en af de ivrigste Forsvarere af det System, hvoraf dette er en lille Stump, talte for, at det skulde gaa videre, og det kan han jo ikke have gjort uden Gaab. Derfor mener jeg, at de, der ikke ønske Sagen i og for sig, burde stemme imod den, thi saa vare de jo visse paa, at vi fik endnu et Aars Betænkningstid, hvortil der i høi Grad kan trænges efter den Klarhed, der paa dette Gebet herfer mellem de Sagkyndige, og saa kom man ikke ind paa den Glidbane, hvortil dette Forslag fører.

Ordføreren (Bojsen): Jeg tilstaaar, at det er med nogen Forundring, at jeg hører det ærede Medlem tale om Lovforslag, der kunde kaldes monstra; thi er der Nogen, der har set sig i Stand til at skabe saadanne, tror jeg, at det er det ærede Medlem. Jeg behøver ikke at minde om, at det ærede Medlem netop under denne Sags Behandling er fremkommen med Noget, som vittnok mere end noget Andet fortjente et saadant Navn. Det ærede Medlem mente dernæst at kunne forlange af Flertallet de samme Garantier for et virkeligt gennemført Forsvar, som man havde forlangt, for saa vidt man skulde gaa yderligere, end her er opstillet. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde rettet den samme Fordring til sig selv, da han kom med sit Forslag, der var ikke lidet videre gaaende, end hvad her er opstillet. Hvad Flertallet har udtalt, er kun, at, dersom vi skulle gaa til en Betsøftning af et saa betydeligt Omfang som den, Regjeringen forlangte, maatte vi kunne gaa ud fra en større Sikkerhed for et Forsvar end den, vi virkelig have. Flertallet har ikke udtalt, at man ved at stemme for det foreliggende Forslag skulde paa nogen Maade opnaa en virkelig Garanti for vort Forsvar og vor Selvstændighed. En saadan Illusion kunde det ikke falde os ind at leve i. — Naar det ærede Medlem dernæst mente, at jeg skulde have udtalt mig paa en saadan Maade, at jeg kunde være tilbøielig til at gaa ind paa en Betsøftning af Kjøbenhavn, skal jeg dertil bemærke, at jeg kunde minde det ærede Medlem om, at jeg allerede een Gang har haft Leilighed til overfor det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) for mit Bedkommende at afvise en saadan Antagelse. Men, naar det ærede Medlem vil, at jeg skal kunne garantere, hvilke Beslutninger en Generation efter vor vil tage med Hensyn til et Forslag som dette, saa forlanger det ærede Medlem meget mere, end han kan forlange af mig eller af nogen Anden. Naar endelig det ærede Medlem mente, at det Forslag, der er opstillet af Flertallet, tilføjesætter Finantslovens rette Betydning, saa var det ogsaa ganske særligt paafaldende at høre dette af det ærede Medlem, hvis Forslag i dette Punkt stemmede fuldstændig overens med Flertallets, idet der ogsaa i hans Forslag var opstillet en Plan